

Tváří v tváře U OLTÁŘE

Foto: Petr Polanský

Vítám vás, velevázení pánové, v novém kalendářním roce. Nedávno jsem se zahleděl do diáře a zjistil jsem, že se spolu setkáváme už pět let. Je rozhodně velice záslužné, že i letos zůstáváte věrní stránkám časopisu Tarsicius – zvláště pak stránkám některým (těm mým). Také já zůstanu věrný, a to nejen vám, ale i tématu. Už po několik měsíců hovoříme o oltáři. Víme, proč je pro nás tak důležitý, co se na něm děje a co na něj patří – a také nepatří. Máme také určitě ponětí o tom, jak oltář vypadá a kde ho asi najdeme. Ale dnes si o tom povíme více.

Určitě jste už slyšeli pojem „presbytář“. Když doplníme, že „presbyter“ je řecké a latinské označení kněze, bude nám zřejmé, že se jedná o místo či prostor, kde se pohybuje kněz. A můžeme si to dát dohromady s tím, že kněz má, jak se říká, své místo u oltáře – pak nám z toho snadno vyjde, že presbytář je ta část kostela, kde stojí oltář.

Nestojí tam ovšem jen tak hala, natož halabala. Je stanoveno, tedy církev žádá, aby v těsném sousedství oltáře, popřípadě přímo na něm byl umístěn kříž – dobře viditelný pro kněze i pro lidi. V některých kostelech – těch bude asi většina – je umístěn napevno; kde tomu tak není, je možné, aby se u oltáře po dobu slavení mše ukotvil kříž nesený v liturgickém průvodu, takzvaný procesní kříž.

Proč tomu tak je? Kdysi jsme si říkali, že Kristova oběť na kříži je identická s mešní obětí. Při slavení mše svaté se přes hranice

času a prostoru ocitáme znovu na Kalvárii. Při mši se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži. Kříž u oltáře nám to má připomínat.

OLTÁŘ UPROSTŘED NÁS

Předpisy dále stanoví, že oltářní stůl má být umístěn tak, aby se kolem něj dalo obcházet a aby se u něj mohla slavit mše tak, že kněz stojí čelem k ostatním – k Božímu lidu. Je to pro nás téměř samozřejmý pohled a nejspíše by nás nenapadlo, že by to mohlo být jinak. Proč je to tedy zde zdůrazněno?

Řekněme si především, kdo slaví mši svatou. Mše není nikdy soukromá záležitost jednotlivce, byť by tento jednotlivec byl kněz či třeba biskup. Mši svatou slaví vždy společenství církve – nebo ještě lépe bychom mohli říci, že mši slaví vždy Kristus přítomný ve svém těle-církvi, a to v těle celém.

Proto nás II. vatikánský koncil učí: „Kněz, který vykonává svou službu, svou posvátnou mocí vytváří a řídí kněžský lid; v zastoupení Krista koná eucharistickou oběť a jménem celého lidu ji podává Bohu. Věřící (tj. pokřtění) mocí svého královského kněžství spolupůsobí při obětování eucharistie... Jak podáváním darů, tak svatým přijímáním mají všichni vlastní podíl na bohoslužebném úkonu, ovšem ne stejně, nýbrž každý jinak.“

Máme zde tedy jedno shromáždění, jeden Boží lid. A ten se shromažďuje právě kolem jednoho oltáře – Kristus je v jeho středu, centru pozornosti, nikoli někde stranou. Je dobře, že se tento fakt připomíná; během staletí se na něj jakoby pozapomnělo.

JEDNA VELKÁ RODINA

Když se shromáždíme kolem oltáře – kněz, Boží lid a v neposlední řadě i vy, páni

ministranti, stáváme se tak obrazem celé církve – shromážděné ze všech končin země, ze všech světových stran. Právě tak nám může být patrné, že na každém slavení eucharistie – ať se tak děje v malé kapličce kdesi v horách nebo v katedrále uprostřed velkoměsta – má podíl celá církev.

Církev je tam, kde vane Boží Duch. Právě on z nás vytváří společenství, ve kterém můžeme skrze Syna přistupovat k Otci. Ostatně všimli jste si, že všechny eucharistické modlitby jsou adresovány Bohu Otci? Tak tomu bylo vždycky, od prvopočátku, a tak tomu bude až do konce světa. A právě shromáždění kolem jednoho oltáře je pro mě obrazem jedné rodiny Božích dětí, dětí kolem stolu Otce, kterému říkáme Otče náš, jenž jsi na nebesích.

Pokud by vám snad někdo tvrdil, že tomu tak není, můžete si vzpomenout na jeden prastarý, a přece pořád aktuální liturgický zpěv. Znáte ho nejspíše z obřadů Zeleného čtvrtku a v církvi se zpívá od nepaměti – snad dokonce už od čtvrtého století:

Spojila nás v jedno láska Krista Pána. Já sejmeme a hledíme jen v něm svou radost.

Boha živého se bojme, milujme ho. Upřímně se navzájem vždy mějme rádi.

Tvoříme-li tedy jedno společenství, varujme se všeho, co nás vnitřně dělí.

Nechme nerozumných hádek nechme sporů, ať je Kristus jako Bůh náš mezi námi. Kéž pak jednou s blaženými patřit smíme ve sláve na tvář tvou, Kriste, Boží Synu.

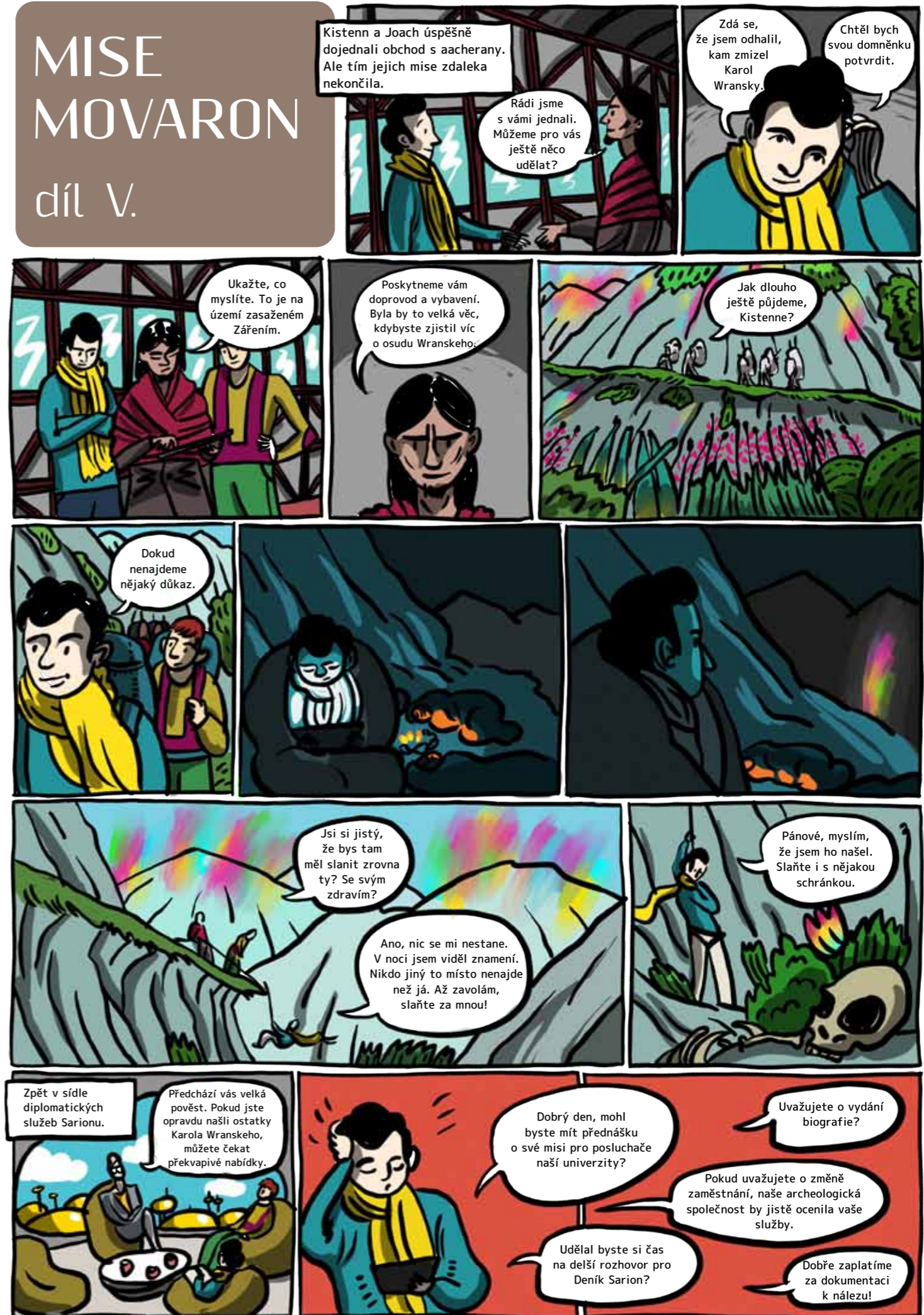
V dokonalé radosti nad pomýšlením bez mezí a bez konce na věčné věky.

Co k tomu dodat? Snad jen Amen.

Zdeněk Drška

MISE MOVARON

díl V.

Kistenn a Joach úspěšně dojednali obchod s aacherany. Ale tím jejich mise zdaleka nekončila.

Rádi jsme s vámi jednali. Můžeme pro vás ještě něco udělat?

Zdá se, že jsem odhalil, kam zmizel Karol Wransky.

Chtěl bych svou domněnku potvrdit.

Ukažte, co myslíte. To je na území zasaženém Zářením.

Poskytneme vám doprovod a vybavení. Byla by to velká věc, kdybyste zjistil víc o osudu Wranskeho.

Jak dlouho ještě půjdeme, Kistenne?

Dokud nenajdeme nějaký důkaz.

Jsi si jistý, že bys tam měl slávit zrovna ty? Se svým zdravím?

Ano, nic se mi nestane. V noci jsem viděl znamení. Nikdo jiný to místo nenajde než já. Až zavolám, slaňte za mnou!

Pánové, myslím, že jsem ho našel. Slaňte i s nějakou schránkou.

Zpět v sídle diplomatických služeb Sarionu.

Předchází vás velká pověst. Pokud jste opravdu našli ostatky Karola Wranskeho, můžete čekat překvapivé nabídky.

Dobrý den, mohli byste mít přednášku o své misi pro posluchače naší univerzity?

Uvažujete o vydání biografie?

Pokud uvažujete o změně zaměstnání, naše archeologická společnost by jistě ocenila vaše služby.

Udělal byste si čas na delší rozhovor pro Deník Sarion?

Dobře zaplatíme za dokumentaci k nálezům!